

Een voorstelling Pierre Emanuel

Zoals het doek van een theater opengaat, zo open ik voor even de lamellen van de sluiters van mijn innerlijke camera. En belicht ik een deel van mijn leven. Zo stel ik (het) me voor.

Dat voor nu relevante deel is de Homo Photographicus in mij. In de beginjaren van mijn volwassen leven, tijdens het zoeken naar een manier om in mijn bestaan te voorzien, wilde ik het liefst een creatief beroep uitoefenen. Variërend van binnenhuisarchitect, muzikant tot leraar tekenen. En fotograaf. Het liep anders. Dat is nog steeds prima.

Fotograferen heb ik van jongs af aan gedaan. Eerst met goedkope cameraatjes, een oude box-camera en een Rollicord. Beiden waren ooit nog van mijn grootvader. Die twee camera's heb ik nog steeds. Ik koester ze als herinnering aan hoe het bij mij begon. Later kocht ik na lang sparen een eerste spiegelreflex. Als ik het mij goed herinner eerst een onbekende Rus, daarna een echte Pentax. Ook leerde ik van anderen hoe zelf foto's te ontwikkelen en af te drukken. Ik had mijn eigen darkroom, die ik in de badkamer moest opbouwen en afbreken. Het was pure magie wat zich daar afspeelde.

Ik probeerde het creatieve toch vorm te geven door te gaan studeren aan de Nieuwe Leraren opleiding. Nederlandse taal en Tekenen. Dat tekenen was geweldig, maar ik had domweg te weinig talent. Kreeg mijn vader toch nog gelijk. Maar ik leerde veel. Over perspectief en verhoudingen. En bovenal om te kijken.

Nederlands (ik heb de liefde voor taal van diezelfde vader meegekregen) ging vrijwel vanzelf. En dus ging ik verder, haalde mijn MO-akte, en belande uiteindelijk op de Universiteit van Leiden om daar verder te gaan in de Nederlandse Taal- en Letterkunde. Daar ontmoette ik Marc, eveneens iemand met liefde voor taal en fotografie. Hij schreef gedichten en gaf bundels uit, voorzien van zijn foto's, in eigen beheer. We werden goede vrienden en trokken lang samen op. Waren vooral bezig met fotograferen. In Nederland en daarbuiten. We deden mee aan wedstrijden en probeerden onze foto's gepubliceerd te krijgen in Nederlandse tijdschriften.

Pierre Emanuel

Onze levens scheidden zich op enig moment; en het fotograferen stopte. Totdat het digitale fotografietijdperk zich aandiende, ik opnieuw met een eenvoudige camera begon. En toen ik voor een project deels in Cairo ging wonen, en betoverd werd door de stad en het landschap, nam ik ook opnieuw, na wat sparen, weer de stap naar een spiegelreflex. L'histoire se répète. Ditmaal digitaal. Vanaf dat moment werd fotografie een vast onderdeel van mijn leven, en dat is het nog steeds.

Om het echt goed onder de knie te krijgen begon ik weer bij nul. Ik volgde jarenlang lessen, eigenlijk een complete opleiding, bij Maurits van Hout. Hij legde de zo belangrijke basis. Gevolgd door vele workshops van landschapsfotografen zoals Bas Meelker, Ron ter Burg en Wilco Dragt; ook lessen in compositie, los van fotografie. Ik fotografeer nu veel. Zowel met mijn iPhone als met een professionele camera. Volg nog steeds workshops, en leer iedere dag weer bij; en dat vooral door te kijken en te zien. Vaak maak ik een foto alleen maar in mijn hoofd. "Hoe langer je kijkt, hoe meer je gaat zien!" is een prachtig Boeddhistisch principe.

Omdat het bloed nu eenmaal kruipt waar het niet gaan kan, heb ik naast onze coaching-activiteiten, samen met mijn partner Marianne Kieft een bedrijf opgericht waarin we mensen meenemen op reizen naar schitterende natuurgebieden in Spanje en Frankrijk, om ze te leren de fotografie te gebruiken als vorm van meditatie en mindfulness: PhotoMind. Daar komt alles samen: de liefde voor fotografie, de overweldigende natuur, al onze kennis en ervaring die we in onze meer dan 15-jarige coaching praktijk opdeden.

Pierre Emanuel

En Simon? Simon speelt al meer dan twintig jaar een bijzondere rol in een aantal facetten van mijn leven.

Hij was ooit mijn coach en tevens leermeester, daarna mijn collega toen ik eveneens coach werd (althans zo zag hij dat), en daarna een dierbare vriend, die mij vroeg bijdragen te leveren aan zijn diverse boeken.

Zo stimuleerde hij mij tot schrijven, wat later weer werd gecombineerd met beeld, vanaf het moment dat hij een foto van mij verkoos voor de omslag van het boek 'Langsij de tijd – Opgaan in vergetelheid'. Iets waar ik nog steeds heel trots op ben.

Pierre Emanuel

Dan nu dit project. Wat begon met een eenvoudige vraag of ik wellicht een of twee foto's zou willen aanleveren (omdat ik veel in Spanje fotografeer) groeide uit tot een nieuwe opzet van het geheel, en een intrigerende en intense samenwerking.

Beeldtaal en schrijftaal zijn een prachtige relatie, een symbiose (uit het Griekse: $\sigma\upsilon\nu$: samen; $\beta\iota\omicron\sigma\iota\varsigma$: levend), met elkaar aangegaan. Ze versterken elkaar onderling, stuwen elkaar op tot nieuwe hoogten. Wat daaruit vervolgens ontstaat is wonderlijk mooi.

Tot besluit:

Je weet de exacte plaats, je hebt je camera met het juiste objectief op het statief gezet, de compositie gemaakt, je diafragma gekozen, en nu komt het slechts aan om op het juiste moment – bij het juiste licht – je sluiters te openen en te bepalen wanneer je hem weer sluit.

En in dat ene moment tussen openen en sluiten gebeurt het: door te schrijven met het licht creëer je het beeld.

Pierre Emanuel

Het doek valt, de lamellen sluiten zich, het beeld is geschreven, de voorstelling is voorbij. En begint waarachtig op dat moment, ergens anders, opnieuw.